

מבוי שהוא גבוה פרק ראשון עירובין

ו:

עין משפט
גז מוצה

מסורת הש"ס

(א) לקמן כג. ק"ה. (ב) וי"ו
הא"ש רב ה"ה. (ג) וי"ו
ר"ף וי"ו. (ד) וי"ו. (ה) וי"ו.
(ו) וי"ו. (ז) וי"ו. (ח) וי"ו.
(ט) וי"ו. (י) וי"ו. (יא) וי"ו.
(יב) וי"ו. (יג) וי"ו. (יד) וי"ו.
(טו) וי"ו. (טז) וי"ו. (יז) וי"ו.
(יח) וי"ו. (יט) וי"ו. (כ) וי"ו.
(כא) וי"ו. (כב) וי"ו. (כג) וי"ו.
(כד) וי"ו. (כה) וי"ו. (כו) וי"ו.
(כז) וי"ו. (כח) וי"ו. (כט) וי"ו.
(ל) וי"ו.

הואיל ואיכא שמי מחילות מעליהם מחילת הכית מכאן ומחילת בית
השני מכאן סגי בתקנתא פורתא: לחי מכאן. אלל פאת הכית
האחד: ולחי מכאן. אלל פאת השני לאותו בית עלמא והוא קמיה
לשני ראשי רשות הרבים ומתור לגטולל גבה לנית: ירושלים.

מי שהיו לו שני בתים משני צידי רה"ר
עושה לחי מכאן ולחי מכאן או קורה מכאן
וקורה מכאן ונושא ונותן באמצע אמרו לו
אין מערבין רשות הרבים בכך וכי תימא בכך
הוא דלא מערבא הא בדלתות מערבא
והאמר רבה בר רב הונא אמר רבי יוחנן
ירושלים אילמלא דלתותיה נעלות בלילה
הייבין עליה משום רשות הרבים ואמר עולא
הני אבולו דמחוזא אילמלא דלתותיה נעלות
חייבין עליהן משום רה"ר אמר רב יהודה הכי
קאמר רבי יצחק מערבין מבואות המפולשין
לרשות הרבים עושה צורת הפתח מכאן
ולחי וקורה מכאן איתמר רב אמר: הילכתא
כתנא קמא ושמאל אמר הלכה כחנניה
איבעיא להו לחניה אליבא דרבית הלל צריך
לנעול או אין צריך לנעול ת"ש דאמר רב
יהודה אמר שמואל אינו צריך לנעול וכן
א"ר מחנה אמר שמואל אינו צריך לנעול
איכא דאמרי אמר רב מחנה ברדיה הוה
עובדא ואמר לי שמואל אין צריך לנעול
בעו מיניה מרב ענן צריך לנעול או אין
צריך לנעול אמר להו תא הוה הני אבולי
דנהרדעא דמינן עד פלגיהו בעפרא ועייל
ונפיק מר שמואל ולא אמר להו ולא
מירי אמר רב כהנא הנך מגופות הואי כי
אתא רב נחמן אמר יפניה לעפריהו לימא
קסבר רב נחמן צריך לנעול לא "כיון
דראוות לנעול אע"פ שאין נעולות ה"הווא
מבוי עקום דהוה בנהרדעא רמי עליה
חומריה דרב וחומריה דשמואל ואצרכוהו
דלתות חומריה דרב דאמר תורתא כמפולש

מי שיש לו שני בתים בו, פי שמי חירות לזין מבוי יתר בלתי
עד זיהו חירות פתוחות לתוכו וכמספתא גרסי' בהדיא ב'
חירות: ורב תימא בכך הוא דלא מערבא בו, משמע דמסיק
דלפי דלתות לא מערבא ואס כן איירי כה"ר גמורה דמת"ו אמות
וקשה לזקמן בפירקין (ד' ג.) אמרין
לכלל היתר לא המיר ר' יהודה אלל
עד י"ג אמה ושלש וי"ל דמעיקרא
ס"ד דלא דמירי ר' יהודה כרוכח ט"ו
אמה אלל לפי המסקנא דמשני כ"ד
מערבין מבואות המפולשות הכי נמי
היא דיתר על כן איירי בנמזי
המפולש ואין רוחם ט"ו ויבך הוא
דלא מערבא הוה נלמות מערבא
ולא קשה מירושלים דהו רוחם ט"ו
אמה ועי"ל דמעיקרא נמי ידע
שפיר דלא המיר ר' יהודה אלל עד י"ג
אמה ושלש ומ"מ הוה רה"ר גמורה
כגון שרשות הרבים אחת משני צדי
המבוי רוחם ט"ו אמות ואורך

תורה אור השלם
1. הקב"ה עינו בראשו
והכסיל בחשך ידולק
וידועי גם אני שמקרה
אחד יקרה את כלם.
קהל ת ב ד

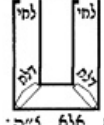
הנהגות הב"ח
(א) תוב' ד"ה ובי' ובי' ובי'
ובי' וזקן דה"ר מחלבת
דק' מתי:

גילוי הש"ס
תוב' ד"ה ובי' ובי' ובי'
דהש"א אפילו בבבוי
דלא הוה רוח' י"ו אמה.
עין לקמן דף טו ע"פ
תוב' ד"ה ע"פ על יחיד:

מוסף רש"י
מי שהיו לו שני בתים
משני צידי רה"ר, ו'
כנגד ו' עושה לחי
מכאן ולחי מכאן, כתיב
פאת של אחד מן הבתים
להיכר בשלם, דקסבר ר'
יהודה ב' מחילות הוה רה"ר
דמאורייתא והא איכא שמי
מחילות מעליהם, מחילות
אלל ב' בתים (שבת ג').
ירושלים וכו' חייבין
עליה משום רה"ר.
דע"ל של רביס היא,
שאלותין הרבה סוף לה,
אלל עשוי דלתותיה
נעלות לאו רה"ר, שאינה
כנגד מדבר, שאלל דק'
פסות כל שעה (קטן ט' א').

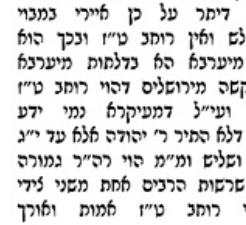
רשות הרבים שניה מסוכן משער
לשער ומפולש ויש בה דריסת ששים
ריבוא ורוכח שש עשרה אמה ואלמלא
שנועלין דלתותיה בכל לילה חייבין
עליה בשבת משום רשות הרבים
אלל נעילת דלתות משויא לה כחצר
של רביס ומערבין את כולה וכל זמן
שלא עירבו היא כרמלית ולא מיחייבי
עלה והכי נמי אמרין בפרק בתרא
(לקמן ק"ה). דירושלים כרמלית היא:
אבולי דמסווא. שערי העיר מכוונים
זה כנגד זה והווי זה ששים ריבוא:
חייבין עליה כו'. אלמלא נעילת
דלתות בעיני כל לילה והכא קמי'
עושה דלת מכאן ולחי וקורה מכאן
לנית הלל: צריך לנעול. איתו דלת
יחיד: אבולי דנהרדעא. ראשי

מבואות מפולשין לרשות הרבים הווי:
דטימן עד פלגיהו בעפרא. סתומות
עד תליין בעפר ואין ארס יכול
לנועל מפני העפר. טיימן כמו עמונין
פלשתי (בבא מצ' טו). מגופות הוי.
לא היו כולן פתוחות אלל סגורות
ופתוחות בתקנתא. מגופות כמו הגפת
דלתות (ערכין ד' י"א): מבוי עקום.
שמי פתחוי מפולשין לרשות הרבים
אחת כגון זה: אורך רה"ר

ואלרכבו דלפוס. אורך רה"ר
כשני עקמומיותו:
תרכו כמפולש.
וכאן שמי מפולשין
דרה"ר יס: הלכה
כס"ק. דלא בעי דלת אלל ל"ה:
כס קול. לקמן בפירקין (ד' ג'): שאלה
נת קול ואמרה הלכה כתיב הלל:
ורבי

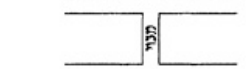
והאמר רב הלכה כת"ק כשמואל דאמר הלכה כחנניה והאמר שמואל
תורתו כסתום כרב דאמר תורתו כמפולש ומי עברין כתרין חומרי
והא תניא "לעולם הלכה בבית הלל והרוצה לעשות כרברי בית שמאי
עושה כרברי בית הלל עושה מקולי ב"ש ומקולי ב"ה רשע מחומרי
ב"ש ומחומרי ב"ה עליו הכתוב אומר והכסיל בחשך הולך אלא אי כב"ש
כקוליהו וכחומריהו או כב"ה כקוליהו וכחומריהו הא גופא קשיא אמרת
לעולם הלכה כב"ה והדר אמרת הרוצה לעשות כרברי ב"ש עושה ל"ק
כאן "קודם בת קול כאן לאחר ב"ק ואיבעית אימא הא והא לאחר בת קול
ורבי

רשות הרבים
דק' מבוי הרבים
רשות הרבים

רבינו חננאל

ר"ה"ר (א) מהלכין דק' מבוי * דהשתא
אפי' נמזי דלא הוה רוחם ט"ו אמות הו'
ר"ה"ר גמורה כיון דכשני צידי המבוי
הו רוחם ט"ו אמה כמו צין העמודים
הוא לא מערבא. כלומר
בלתי או קורה, הא
בדלתות מערבא אע"ג
דאין נעולות. והאמר ר'
יוחנן ירושלים אילמלא
דלתותיה נעולות בלילה
חייבין עליה משום רה"ר.
פי' א"כ שיש לה דלתות,
אלו (אלא הוה דלתות
נעולות מטעם הלכה
חייב משום מטעם
ברשות [הרבים] וכן
אבולי דמחוזא. וזקן רב
יחזי' הא דמזי דבין לאו
מערבין רשות הרבים
עצמה קמי', וכו' קמי'
כיצד מערבין מבואות
המפולשין לרה"ר. עושה
צורת הפתח מין לחי או
קורה מין, חנניה אומר
(בית שמאי אומר) [ב]ה
אמרין עושה דלת מיכן
ולחי או קורה מין. ויבין
המפולשין לרשות הרבים
דאוקמנא כמבואות
המפולשין לרשות הרבים
אמר רב הלכה כתיב,
ושמואל אמר הלכה
כחנניה. איבעיא לתניה
אליבא רביה צריך
לנעול. ופשוטא אינו צריך
מיהו צריך להיות דלתות
ראויות לנעול, ואם אינו
נעול לאו חיישין. פי'
סוגפת סגורות כגון גופו
הדלתות. טיימן פתוחות
סגורות. אבולי בשלש יון
מבואות. פי' עקום.
להרשיה עשפיה. תרעא
מבוי עקום דהוה
בנהרדעא דרמו עליה
חומריה דרב. דאמר תורתו
כמפולש. וחקריה דשמואל
דאמר הלכה כחנני,
ואצרכוהו דלת. ומרשקלי
ויטו ו[בא]ב[ו]שמואל דאמר
הלכה כחנניה ש"מ הלכה
כשמואל בהא. ואקשינן
ומי עברין כתרין חומרי,
והתניא לעולם הלכה
כבית הלל והרוצה
לעשות כרברי עושה
ככ"ה עושה. ובלבר שלא
יעשה קפלי' זה וקפלי' זה
כחומרי זה וכחומרי זה.

אינה עוברת בנמזי אלל ששני רה"ר
עוברת אלל הפתחים וי"ל לפי זה
אע"ג דל"ר יהודה לחי וקורה מהני
מדכנת ל"ג ולרוכח י"ו לא מהני
מודה הוא דמדאורייתא אין מילוק
צין י"ג ל"ו וקסבר ב' מחילות
דאורייתא ולכן פריך מירושלים אע"ג
דכתיב י"ו אמה כיון דחייבין עליה
משום רשות הרבים מדאורייתא הוא
הדין בכתבה י"ג דמדאורייתא אין
חילוק ואם תאמר כיון דלית ליה
לרבי יהודה שמי מחילות דאורייתא
עמוק עשרה טפחים ורוכח ד' בו' למעוטי דרבי יהודה דיתר על כן הא מדקמי' ברישא לחיהו רשות הרבים סרטיא ופליטיא
ומבואות המפולשות שמעיין שפיר למעוטי דרבי יהודה ללא משום שמי מחילות אלל משום דקסבר לחי וקורה משום מחילה דאיכא מאן דאסבר הכי
בפירקין להכי איצטרך וו היא רשות היחיד גמורה למעוטי דרבי יהודה דלא הוה רשות היחיד דלחי וקורה ללא חשבי מחילת:

והאמר רבה בו' פ"ה דפריך אמאי דשרינן לחי וקורה מזד אחד ומדמגרין לנעילת דלת אינו נראה לו שהיה מקשה לו דאיכא
לאוקומא נמי בנעולת ואם תאמר כיון דיש לו ב' מחילות ושלשית בנעולת הוה ג' מחילות ולקמן אמר לכלל היתר לבי"ה
שלא מחילות דאורייתא ויש לומר לפירושו דהיינו דווקא היכא דאיכא ג' מחילות גמורות הוה דאורייתא אלל הכא דשלשית ע"י דלת
רביעית נמי לרין דלת ולר"י נראה דפריך משום דמשמע ליה דב"ה לא בעי נעילה וכן אמר בסמוך דבבב"ה לא גופא פירש כדברי ב"ה
נעילה כמו כדברי ב"ש ואל"ה והכי פריך מר' יוחנן דאמר בפרק ב' דהוה איכא דרבי יהודה דאמר אמו רביס ומגטלי מחילתא
ופלגי עליה התם כגון ויש לומר דפריך כי היכי דל"ר יהודה בשם ד' מחילות דלא חשבי ליה מגרין נעילה הכי נמי ב' מחילות דלא חשבי
לכנתן יהיה לרין נעילה וכן משמע בפרק שני (ד' כג). דשמי מחילות לרנן כס' ד' מחילות לרבי יהודה: ובי' עברין כתרין חומרי.
ואם תאמר ומאי סלקא דעתך השתא כיון דלא סתמו אהדדי וכי משום דהלכתא כותיהם צדח דוכתא יחא הלכה כמותו ככל מקום
ובכמה מקומות קיימא לן כמר בהא וכמר בהא ויש לומר דלא דמי דהאי מבוי שרי ב"ה לכולי עלמא וליכא מאן דמגרין דלתות:
כאן לאחר בת קול. ואם תאמר מאי שאל דלא קיימא לן כנת קול דרבי אליעזר דהוה ב"ה ד' ע"י. ויש לומר דהתם לא יא"ה
אלל לכדכו דממכה התם ועוד דהתם היתה כנגד רביס והתורה אמרה אחרי רביס להטות אלל הכא דכרבה בית הלל
הו רוכח ונת קול אלל משום דנת שמי וי"ו חרופי טפי ואם תאמר אס כן מאי קאמר ר' יהושע היא דאמר אין
משגיחין בבת קול הלל לא אמר רבי יהושע אלל אנת קול דר"ה וי"ל דלא בשמיס היא משמע דלא להשיב כלל בשום דלת קול:
כגון